

Proloog

Als je van iemand houdt, dan vecht je ervoor. Maar in hoeverre. Hoeveel dromen en relaties zijn er niet kapotgegaan door geld? Hoeveel gemoedsrust is er niet verloren gegaan?

Een partner kies je tegenwoordig op basis van zijn financiële status in plaats van op basis van liefde, het is verdrietig. Ik dacht dat alles soepel verliep, dat ik eindelijk mijn weg had gevonden en dat ze begreep waar ik vandaan kwam. Af en toe zat ze niet lekker in haar vel, soms een beetje te veel, maar ze geef me nooit de indruk dat het niet aan de liefde lag. Sterker nog, ik voelde mij meer en meer tot haar aangetrokken. Ik wist het zeker, zij was de vrouw met wie ik de rest van mijn leven, wíl leven. Er was geen moment dat ik mij niet aan haar irriteerde en dat had ik bij geen enkel ander gehad. En ik heb er veel gehad. Eindelijk konden we het verleden achter ons laten en ons leven beginnen in te richten: een gezonde volwassen leven met alle gekkigheid die daarbij hoort, want gekkigheid houdt de geest jong. En kinderen krijgen, heel veel kinderen. Maar ik had het aan het verkeerde eind.

Dit had ik nóóit zien aankomen.

Ik kon niet in haar ziel kijken en had dus nooit kunnen weten wat er zou kunnen gebeuren.

Waarom zou ik? Voor mij was ze goed, voor mij zát het goed. Dat nam niet weg dat we geen turbulent verleden hadden, maar dat had naar mijn idee ons alleen maar sterker gemaakt; míj sterker gemaakt, haar zwakte het blijkbaar af. Wat is er nou diepzinniger dan een relatie dat werkelijk alles heeft doorgemaakt wat je kon doormaken? Ze bleef hangen in ons adolescentie verleden; wist ik veel wie *ik* was! Denk dat ze nooit zal begrijpen hoeveel ik echt van haar hield. Ik was loyaal, ik zou hoe dan ook oud met haar worden. Ooit zou ik willen dat zij eerder zou sterven omdat ik niet zou willen dat ze als bejaarde alleen achter zou blijven als haar lieve oma; die eenzaam en lijdend door het leven gaat door het gemis van haar man: daar is lieve Oma nooit overheen gekomen, gun je niemand.

Ik begrijp tot op de dag van vandaag niet waarom ze zo reageerde.

Zo wereldvreemd, zo naar, zó harteloos.

Alsof ik een totale vreemde voor haar was. Ik zou haar dit nooit kunnen vergeven maar ik voelde nog een overvloed aan liefde voor haar. Zou ik haar terug willen? Geluk was voor mij te vinden in de ervaringen met haar. Van een ander houden is eerst van jezelf houden en blij zijn met jezelf.

Dat was ze nóóit.

Nu begreep ik het.

Liefde komt nóóit van buitenaf.

Na de laatste *break* van een paar maanden had ze me weer thuis uitgenodigd. Er werd weinig gepraat, veel geneukt. Alleen de burens praatten, en daardoor moesten we ons extra inhouden wat zij beter kon dan mij. Af en toe kreeg ik een klap op mijn gezicht want de burens mochten dit absoluut niet weten: ze kenden haar ouders. Ze hield te veel rekening met haar familie wat totaal absurd was natuurlijk. Bekrompen zelfs. Tijdens die avond vroeg ze me iets opvallends wat me toen niet direct opviel, maar pas later het kwartje viel. Ze vroeg me: *‘Wat doe je tegenwoordig voor je geld?’* Dat was het moment dat ik wakker had moeten worden. Ze had me dat nog nooit gevraagd, of zelfs maar iets in die richting. Dat vond ze nooit belangrijk, *‘als ik maar bij je ben’*. En we hadden het ook altijd goed maar blijkbaar had ze een ander prins op een wit paard voor ogen en was mijn magie uitgespeeld. Wat is dan *houden van*? Wat is liefde? Vraag dan gelijk naar mijn bankrekening, maar niet eerst neuken en doen alsof je me terug wilt. Maar het grappige was, wat had zij te bieden? Vroeg ze dat zichzelf wel af? Jaar in, jaar uit, klagen over kutbanen die ze had maar nooit actie ondernam om verder vooruit te komen. Ik deed dat wel, ook vóór haar, want ik wilde uiteindelijk dat als ik zo ver was ze eindelijk zou stoppen met het psychisch slopende arbeid wat ze haar leven lang deed.

Dus wat had zij nou te bieden?

Niks, noppes, *nada, niente, fin.*

Maar ik hield van haar en het zou niet eens op me inkomen dat te denken. Al was ze haar leven lang caissière bij de Appie, zou me niet geboeid hebben.

Ik wist het zeker, dit was het einde van ons relatie.
Of niet?

Ik moest haar nog één laatste keer benaderen. Misschien had ze wel spijt, misschien beseftte ze dat ze toch iets doms had gedaan, wat totaal gestoord was. Ik zou haar kunnen vergeven, we maken eenmaal fouten, dus ja, ik zou haar terug willen. Daarom zit ik hier voor haar deur. Terug in de stink-strontstraat. Lekker zwavelig op deze koele zonnige avond, het rook lekker. Ze was niet thuis en kon elk moment van haar werk terugkomen. Ik wachtte vol spanning, de laatste keer was een hel en probeer ik te vergeten.

Twee uur later en ik zat nog te wachten. Ik reed naar de Deen, twee straten verderop om een Redbull te halen. Dit had ik niet moeten doen want toen ik terugreed stond haar auto voor de deur.

Fuck.

Ik wist het. Ze deed niet open. Ik belde zes keer aan en riep een keer door de brievenbus. Na een kwartier riep ze: *‘Oprotten!’*

Dat deed pijn. Als ik nou wist wat ik verkeerd had gedaan en waarom ze abrupt de relatie beëindigde, dan begreep ik het en liet het los, waarna ze natuurlijk de herpes kon krijgen. Maar na al die jaren mij zó behandelen? Dat kán en mág toch niet.

‘Als je binnen vijf minuten niet weggaat dan bel ik de politie!’

Ik deed de brievenbus open en riep:

‘Ik wil je wat geven, dan ben ik weg.’

Tegenwoordig was de politie haar beste vriend, althans sinds de afgelopen weken. Ik had over de duizend euro aan cosmetica- en parfumartikelen van haar favoriete winkel Skins Cosmetics gekocht. Of ik haar nou terugkreeg of niet, en zo te zien kreeg ik haar niet terug. Ik wachtte nog een paar minuten voor de deur, snoof de koeienmest diep mijn longen in en keek de lange stille straat in. Het was muisstil zoals altijd.

Opeens beseftte ik eigenlijk wat een sukkel ik was. Wat in godsnaam doe ik hier?

Ze is volwassen genoeg om te begrijpen wat ze doet. Ze is verantwoordelijk voor haar eigen keuzes. Het doet pijn maar ik moest weg, gewoon weg uit deze hele klerezooi. Haar verlies, niet de mijne. Ik heb met een open en eerlijk hart geopereerd. Wat zij doet, is haar karma.

Dit was het dan, het had zo moeten gaan.

Ik liep naar de auto om de tassen vol beauty producten te pakken en de dure parfums en kaarsen, want deed alles om haar te plezieren en ik vond het ook niet erg: liefde kent geen grenzen, en geen prijs. Ik deed de autodeur open en op dat moment hoorde ik keihard een auto komen aan scheuren. De auto stopte precies tegen de mijne aan, midden op de weg, alsof ze een *handremmetje* deed. Volgens mij werd mijn auto zelfs geraakt, en hard

ook. Ik keek op, schrik niet zo snel, en zag tot mijn bijzondere verbazing, de laatste die ik hier had verwacht, haar zusje! Ik dacht dat ze vriendelijk zou reageren als ze mij zag. Ik heb nooit wat tegen haar gehad, ik mocht haar zelfs, de gekke kleine Antje die ik heb zien opgroeien met natuurlijk alle puberale problemen dat met zich meebrengt. Er was een fase in haar leven dat ze met coke problemen kampte. Ze had een vriendje in Volendam en dat was een zware verslaafde. Op een gegeven moment liep het zo erg uit de hand en werd ze het ‘sletje van Volendam’ genoemd omdat ze, volgens de verhalen, *iedereen* had gehad en ze op zoek was naar een miljonair.

Zo zus zo zusje.

Wat er toen gebeurde, je zou het niet geloven als je het niet met eigen ogen zou zien. Ik kon het maar moeilijk bevatten.

Wat in hemelsnaam gebeurde hier?

Er kwam een tirade uit haar zwaar opgeschoten botoxlippen. Ik herkende de oude Antje gewoon niet meer, haar hele gezicht had ze bewerkt. Ik zag al snel dat ze niet kwam voor een vriendelijk praat. Maar ik bleef mezelf. Ze stapte agressief de deur uit, zelfs een beetje verward ofzo, ik weet het niet, alsof ze gesnoven had.

‘Heyy Antje! Das lang geleden...’

‘Godverdomme, jij gaat nu weg hier anders bel ik de politie! Weg hier! Nu!’

Dat zinnetje bleef ze meer dan tien keer herhalen. Schreeuwend. Ik kon door de grond zakken van

plaatsvervangende schaamte. Dit is het laatste wat ik wou. Zo zielig.

‘Wat is er met jou aan de hand? Doe eens rustig. Jezus. Ik kom wat afgeven aan je zus en dan ben ik weg.’

‘Ze heeft al honderd keer gezegd dat ze niet meer wil!’ Schreeuwde ze.

Ik keek verbaasd op.

‘Oh, dan weet jij meer dan mij. Daar weet ik niets van.’

‘Weg nu anders bel ik de politie!’

Wat zou ze voor lulverhaal tegen haar zusje hebben gezegd? Dit moet niet gekker worden.

Ik gleed met mijn handen over mijn gezicht en begon hoofdpijn te krijgen. De schattige Antje die opeens, vanuit het niets, ze weet niet eens wat zich afspeelde tussen haar zus en ik, komt mij nu de les lezen? Ik werd boos en kon niet tegen haar tekeer ging, ondanks dat ze zo onnozel deed. Dat was het laatste wat ik wou. Ik kwam in liefde en vrede. Dit was veruit het meest krankzinnigste situatie dat ik ooit had meegemaakt in mijn toch al waanzinnige leven. Erg bijzonder.

‘Godverdomme, je wilt niet luisteren!?’ Schreeuwde ze.

‘Kom op, niet schreeuwen, gedraag je eens. Wat is er met je? En hoe kan ik weggaan als je auto voor de mijne staat? Jij belemmert mij he... Misschien moet ik de politie wel bellen...’

Toen werd ze stil en begreep het. Ze stapte in haar auto en reed een stuk vooruit, en bleef weer midden op de weg stilstaan. Ze stapte uit en kwam weer op me af. Ze gooide

haar handen in haar zei keek me agressief aan, als een lerares die de avond daarvoor niet geneukt had en wat schooljongens terecht sprak omdat ze hun huiswerk niet hadden gemaakt. Ze zat al vanaf het begin te beven en snakte naar adem. Ik had het idee dat ze het niet leuk vond wat ze deed, maar ze deed het wel. Oh grote zus, waar ben je toch allemaal mee bezig?

Ik wilde nog de meer-dan-duizend-euro-tassen op de deurklink hangen maar dacht *fuck it*. Ik moet hier weg. Ook begonnen wat burens uit het raam kijken vanwege het geschreeuw van Antje.

Pfff.

Wat een surrealistisch gebeuren.

‘Wegwezen nu! Ik ga ze echt bellen hoor!’

De kracht van herhaling werkt, ik reed als een malle de straat uit. Weg uit deze verrot boerendorp dat Broek in Waterland heette. Ze konden de tering krijgen. Die hele kutfamilie. De hele rit terug naar Amsterdam kon ik mij niet herinneren. Later kreeg ik drie flitsboetes binnen van het CJIB: dertig kilometer te hard, dertig kilometer te hard en de derde zelfs het dubbele. Ik moest mijn rijbewijs inleveren voor een jaar en een verkeers-kut-cursus volgen die je ook nog zelf moest betalen.

Thuis bij aankomst keek ik naar mijn gloednieuwe auto, toch even checken of er nou wat beschadigd was. Ja hoor, de rekening bedroeg bijna drieduizend euro.

Dank Antje, voor mij blijf je nu toch het ‘sletje van Volendam.’ En wat blijkt, ze werkt nu in de PC Hoofstraat, eeuwig op zoek naar de miljonair.

Dit soort meiden zullen het nooit begrijpen. Altijd op zoek naar de volgende gast met geld. Die ze weer na een paar neuken dumpen.

Het hart-brein connectie maakt de klik met elkaar, níet het geld-brein. Dat soort fratsen kun je hooguit een paar weken uithouden. Zo simpel is dat.

Been there, done that.

Het vervelende voor haar zus is, is dat het me nu goed afgaat. Ik leef in een wereld zonder angst voor gebrek aan geld.

En zij?

Ik denk dat ze nog een kutbaan heeft en zielsongelukkig is. Ik gun haar wel haar geluk, ook als ze die heeft gevonden met een ander, meen ik oprecht.

Als je van iemand houdt, dan vecht je ervoor.

Maar in hoeverre.

Ik hield van haar hoe ze was.

Moge al het geld jou en jouw dierbare zegenen.

Amen.